

Møte tirsdag den 22. mai 2007 kl. 10

President: C a r l I . H a g e n

D a g s o r d e n (nr. 81):

1. Innstilling fra Stortingets presidentskap om valg av medlemmer til Riksrettsutvalget og Stortingets ansvarskommisjon (Innst. S. nr. 204 (2006-2007))
2. Innstilling fra kommunal- og forvaltningskomiteen om tilleggsbevilgning til utlendingsforvaltningen – økt saksbehandlingsskapasitet, nedbygging av restanser og sterkere vektlegging av barns tilknytning til riket (Innst. S. nr. 196 (2006-2007), jf. St.prp. nr. 56 (2006-2007))
3. Forslag fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen på vegne av Fremskrittspartiet oversendt fra Odelstingets møte 15. mai 2007 (jf. Innst. O. nr. 60):
«Stortinget ber Regjeringen utrede og fremme de nødvendige forslag som medfører at Norge i fremtiden skal føre en asylpolitikk der en streng fortolkning av Flyktningkonvensjonen og andre internasjonale konvensjoner Norge er forpliktet av legges til grunn, slik at dagens ordning med opphold på humanitært grunnlag faller bort.»
4. Innstilling fra kommunal- og forvaltningskomiteen om pensjonar frå statskassa (Innst. S. nr. 197 (2006-2007), jf. St.prp. nr. 59 (2006-2007))
5. Interpellasjon fra representanten André Oktay Dahl til justisministeren:
«Den svenske justisministeren ønsker en lovendring som åpner for at det kan avkreves urin- eller blodprøve av alle, uansett alder, som mistenkes for å bruke narkotika. Den svenske regjeringen vil igangsette en utredning som skal komme med forslag til hvordan loven kan endres. I Norge satses det, som i mange europeiske land, på forebygging av bruk av dop blant barn og unge gjennom skolen. Dette er en fornuftig strategi, såfremt de forebyggende tiltakene rent faktisk bidrar til å avholde stadig yngre mennesker fra å misbruke henholdsvis alkohol og narkotika. Mye tyder imidlertid på at spesielt skolen til dels fungerer som frisoner for bruk av narkotika, og at innsatsen mot narkotikamisbruk skjer lite samordnet og til dels tilfeldig.
Vil statsråden se hen til utredningen i Sverige, og på hvilken måte vil statsråden sørge for bedre koordinering av antinarkotikaarbeidet?»
6. Interpellasjon fra representanten Gunn Olsen til justisministeren:
«Sommeren 2006 var det mange alvorlige ulykker med fritidsbåter. Politiets egne statistikker, f.eks. fra Kragerøskjærgården, synliggjør at høy fart, ruspåvirkta fører, manglende lanterner og manglende bruk av flytemidler er blant de vanligste problemene og dermed medvirkende årsaker til ulykker og utrygghet på sjøen.
Hva vil statsråden gjøre med dette?»
7. Referat

Presidenten: Den innkalte vararepresentant for Akershus fylke, Inge Hallgeir *Solli*, har tatt sete.Fra Senterpartiets stortingsgruppe foreligger søknad om sykepermisjon for representanten Alf Ivar *Samuelsen* fra og med 22. mai og inntil videre.

Etter forslag fra presidenten ble enstemmig besluttet:

1. Søknaden behandles straks og innvilges.
2. Vararepresentanten, Janne Sjelmo *Nordås*, innkalles for å møte i permisjonstiden.
3. Janne Sjelmo *Nordås* innvelges i Lagtinget for den tid hun møter for representanten Alf Ivar *Samuelsen*.

Presidenten: Janne Sjelmo *Nordås* er til stede og vil ta sete.*Valg av settepresidenter***Presidenten:** Presidenten vil foreslå at det velges tre settepresidenter for Stortingets møter i dag og for resten av inneværende uke – og anser det som vedtatt.

Presidenten foreslår Anders Anundsen, Kenneth Svendsen og Per Ove Width.

– Andre forslag foreligger ikke, og Anders Anundsen, Kenneth Svendsen og Per Ove Width anses enstemmig valgt som settepresidenter for inneværende ukens møter.

Representanten Trond Helleland vil fremsette et representantforslag.

Trond Helleland (H) [10:01:39]: På vegne av stortingsrepresentantene Erna Solberg, Øyvind Halleraker og meg selv har jeg den glede å fremme forslag om å utarbeide en handlingsplan for kryssningsspor og andre tiltak som kan løse kapasitetskrisen for gods på jernbanen.**Presidenten:** Forslaget vil bli behandlet på reglementsmessig måte.

S a k n r . 1

Innstilling fra Stortingets presidentskap om valg av medlemmer til Riksrettsutvalget og Stortingets ansvarskommisjon (Innst. S. nr. 204 (2006-2007))**Presidenten:** Ingen har bedt om ordet.
(Votering, se side 3052)

S a k n r . 2

Innstilling fra kommunal- og forvaltningskomiteen om tilleggsbevilgning til utlendingsforvaltningen – økt saksbehandlingsskapasitet, nedbygging av restanser og sterkere vektlegging av barns tilknytning til riket (Innst. S. nr. 196 (2006-2007), jf. St.prp. nr. 56 (2006-2007))**Kari Lise Holmberg (H) [10:02:56]** (ordfører for saken): Jeg hadde egentlig ikke tenkt å be om ordet i denne saken. Med unntak av Fremskrittspartiet er det en enstemmig komite som slutter seg til Regjeringens anmod-

ning om budsjettendringer, fordi det har vært en større økning i saksbehandlingsmengden i UDI. Vi ser på dette mer som en teknisk sak. Det er nødvendig å justere budsjettet ut fra de faktiske forholdene. Dette blir derfor mer å ta til etterretning.

Per-Willy Amundsen (FrP) [10:03:44]: La meg først få lov til å korrigere saksordføreren. Fremskrittspartiet står faktisk bak innstillingen – det er en enstemmig innstilling.

Det som har vært avgjørende for oss, er at vi konstaterer følgende: Restansene på utlendingsfeltet har økt. Vi har lang saksbehandlingstid, og lang saksbehandlingstid er i konflikt med målsettingen om god integrering. Rask saksbehandling er en forutsetning for å få til en bedre integrering.

Med Fremskrittspartiets politikk ville problemstillingen selvfølgelig vært en annen. Vi ville hatt en mye raskere saksbehandlingstid på utlendingsområdet, av flere årsaker. Med klare regler og begrenset rom for skjønn vil saksbehandlingen bli enklere og greiere. Vi vil også ha klare begrensninger i anke- og gjenopptakelsesprosesser. Og ikke minst: Med strengere regler på utlendingsområdet vil også tilstrømningen gå ned.

Med Fremskrittspartiets politikk ville behovet for økte bevilgninger ikke være til stede. Det fremgår også av Fremskrittspartiets alternative statsbudsjett, hvor vi kutter på dette feltet – under forutsetning av at vi gjennomfører Fremskrittspartiets innvandringspolitikk, for med Fremskrittspartiets innvandringspolitikk vil behovet for ressursbruk på dette området gå ned, fordi tilstrømningen vil gå ned, og effektiv saksbehandling vil gjøre behovet for ressurser mindre.

I motsetning til det saksordføreren opplyste tidligere, stiller Fremskrittspartiet seg bak innstillingen. Det er en samlet komite som står bak dette forslaget. Det er fordi vi, gitt dagens system, må forholde oss til at utlendingsfeltet er slik som det er – ineffektivt og med altfor mange muligheter for gjenopptakelse, anke osv. Det er faktisk slik at Norge tiltrekker seg mange – det er mange som ønsker seg til Norge – på bakgrunn av det vi kaller en snillistisk utlendingspolitikk. Det må vi ta inn over oss. Derfor ser også vi behovet for å tilføre utlendingsforvaltningen midler, og vi stiller oss dermed bak forslaget.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 2. (Votering, se side 3052)

S a k n r . 3

Forslag fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen på vegne av Fremskrittspartiet oversendt fra Odelstingets møte 15. mai 2007 (jf. Innst. O. nr. 60):

«Stortinget ber Regjeringen utrede og fremme de nødvendige forslag som medfører at Norge i fremtiden skal føre en asylpolitikk der en streng fortolkning av Flyktningkonvensjonen og andre internasjonale konvensjoner Norge er forpliktet av legges til grunn, slik at dagens ordning med opphold på humanitært grunnlag faller bort.»

Presidenten: Ingen har bedt om ordet. (Votering, se side 3053)

S a k n r . 4

Innstilling fra kommunal- og forvaltningskomiteen om pensjonar frå statskassa (Innst. S. nr. 197 (2006-2007), jf. St.prp. nr. 59 (2006-2007))

Presidenten: Ingen har bedt om ordet. (Votering, se side 3053)

S a k n r . 5

Interpellasjon fra representanten André Oktay Dahl til justisministeren:

«Den svenske justisministeren ønsker en lovendring som åpner for at det kan avkreves urin- eller blodprøve av alle, uansett alder, som mistenkes for å bruke narkotika. Den svenske regjeringen vil igangsette en utredning som skal komme med forslag til hvordan loven kan endres. I Norge satses det, som i mange europeiske land, på forebygging av bruk av dop blant barn og unge gjennom skolen. Dette er en fornuftig strategi, såfremt de forebyggende tiltakene rent faktisk bidrar til å avholde stadig yngre mennesker fra å misbruke henholdsvis alkohol og narkotika. Mye tyder imidlertid på at spesielt skolen til dels fungerer som frisoner for bruk av narkotika, og at innsatsen mot narkotikamisbruk skjer lite samordnet og til dels tilfeldig.

Vil statsråden se hen til utredningen i Sverige, og på hvilken måte vil statsråden sørge for bedre koordinering av antinarkotikaarbeidet?»

Presidenten: Presidenten ber om unnskyldning overfor statsråden for at vi må vente noen sekunder for å se om representanten André Oktay Dahl, som selvfølgelig burde være til stede, kommer.

Etter at representanten André Oktay Dahl var kommet inn i salen, fortsatte

presidenten: Representanten bes i fremtiden passe klokken.

André Oktay Dahl (H) [10:09:23]: Akkurat nå kjennes det som om jeg har prøvd ut noe av det jeg skal snakke om her i dag. –

Skolen er en viktig arena for å sørge for at barn og unge får et så godt utgangspunkt som mulig for å fikse livet senere. En trygg oppvekst kombinert med en skole som tar den enkelte elev på alvor, og som ruster den enkelte til å møte livet utenfor skoleporten, er viktige faktorer, men ikke alltid nok med tanke på at unge mennesker starter tidligere og tidligere med å eksperimentere med narkotika.

Norske myndigheter har i likhet med sine nordiske kollegaer lagt til grunn en bred innfallsvinkel for å oppnå målet om det såkalte narkotikafrie Norden. Om dette målet i praksis er umulig å oppnå, bør det imidlertid ikke føre til

at vi legger ambisjonsnivået lavere, verken når det gjelder politiinnsats, satsing på ungdomspsykiatri, rehabilitering, tilrettelagt opplæring i skolen som motvirker sosiale forskjeller og ikke bare lar sosiale problemer gå i arv, et bedre fungerende barnevern, bedre samhandling mellom offentlige hjelpeinstanser, en ny sjanse-politikk som sørger for at unge uføretrygdede av partydopgenerasjonen kommer tilbake i arbeid, eller når det gjelder det å legge vekt på ansvarliggjøring av den enkelte i forhold til eget liv og alles evne til å ta ansvar for andre, uten at det begrenser seg til å ta en telefon til politiet eller til kommunen. Alt dette er temaer som kunne fortjent hver sin interpellasjon, hvor vi har mye igjen å gjøre, og som danner deler av bakteppet for det som er det mer konkrete spørsmålet som jeg reiser her i dag.

Statsråden er opptatt av en kunnskapsbasert justispolitikk. Det er også Høyre, og vi kunne ha ønsket at hvile-skjæret i forskningsinnsatsen, hvor justis utgjør det minste av stebarna i Regjeringens budsjett, snart var over. Uansett – og for innledningsvis å fjerne enhver tvil – tror vi ikke at rusmiddeltesting av ungdom i seg selv er en løsning på de utfordringene vi står overfor i forhold til ungdoms rusmiddelmissbruk, men det kan være en liten, men viktig brikke, i tillegg til at anti-narkotikaarbeidet koordineres på en langt bedre måte enn i dag. Når et klart mindretall av norske kommuner har etablert en SLT-ordning som fungerer, og etableringen av politiråd noen steder kan fryktes å bli borte hals over hode uten å være avklart i forhold til SLT, kan det tenkes at det blir flere kokker og mer søl – til verste for barn og ungdom i risikozonen som av ulike grunner står i fare for å utvikle et rusproblem, og som man på grunn av allerede manglende samhandling ikke greier å fange opp. Å bruke ord som «bekymringsfull» om en situasjon hvor spesielt skolen til dels fungerer som en frison for bruk av narkotika, er å underdrive kraftig. Innsatsen mot narkotikamisbruk er lite samordnet og til dels tilfeldig, og vi har alle et felles ansvar for å ta situasjonen på alvor.

Når det gjelder selve spørsmålet om rusmiddeltesting, er dette selvfølgelig et spørsmål som må reguleres og ha en klar hjemmel, slik den svenske regjeringen nå legger opp til. Det har derimot ennå ikke vært foretatt en omfattende vurdering av dette spørsmålet i Norge – så vidt jeg forstår etter å ha avklart det med utredningsseksjonen her i huset. Vi har tidligere sett hvordan f.eks. ca. 50 elever i ungdomsskolen og videregående skole ved den norske privatskolen like ved Torre Vieja på Costa Blanca i Spania i sin tid gjennomførte et program der de i full forståelse med foreldrene til slutt ble testet for rusmiddelmissbruk, og hvor man de to første årene avdekket en rekke episoder med rusmiddelmissbruk som muliggjorde å sette inn tiltak overfor den enkelte elev. Kravet om narkotikatesting fremgikk av skolens hjemmeside på Internett som en del av inntaksreglementet. Utdanningsdirektøren i Oslo og Akershus påpekte, korrekt nok den gang, at dette på det tidspunktet det ble gjort, var en lovstridig praksis.

I Storbritannia ble det første eksemplet på innføring av tilfeldige tester av elever for å finne ut om de bruker stoff, gjort på en ungdomsskole i Kent i januar 2005. Det var her

snakk om tester hvor foreldrene gav sitt samtykke, og ingen elever ble testet mot sin vilje.

Vi ser også av debatten i Sverige at det er en rekke forhold man ved en eventuell revisjon av lovverket må ta inn over seg. Ved siden av det nær sagt selvfølgelige juristarargumentet om integritetskrenkelse, som vi også legger vekt på, kan det argumenteres med at prøveresultatene ikke nødvendigvis er 100 pst. treffsikre. Gjør man det ikke på riktig måte, kan det bli en slags kvittering på at man ikke misbruker rusmidler, selv om man gjør det.

Uansett illustrerer debatten i både Sverige, i andre europeiske land og i USA at vi er inne på et område hvor det er behov for bedre oversikt over hvordan man rent faktisk avdekker narkotikamisbruk i norske skole, og at vi klargjør rammene for det arbeidet som gjøres i dag.

Om vi ikke skal gå så langt som den svenske regjeringen nå legger opp til i Sverige, er det viktig at vi griper inn på et tidlig tidspunkt overfor utsatte grupper, og det kan praktisk gjennomføres ved at urinprøver foretas basert på samtykkeerklæring og i samarbeid med skolehelsetjenesten. Så kan man selvfølgelig spørre hvorvidt det er sannsynlig at elevene går med på dette, men *det* kan for så vidt være et godt indisium på at han eller hun faktisk er en misbruker. I tillegg kan det være en god måte å opprette kontakt mellom skolen og foreldrene på, ved siden av at det forhåpentligvis vil ha en preventiv virkning. Jeg vil også si at dette kan være en måte å fylle deler av det voksentomme rommet på, som for mange ser ut til å bli stadig større. Dokumenteres et eventuelt misbruk, vil dette videre kunne brukes til å dokumentere misbruket overfor behandlingsinstitusjoner. Det er fortsatt ikke lett for f.eks. barnevernet å dokumentere rusmiddelmissbruk i dag.

Når det gjelder en eventuell innvending om at urinprøver vil virke stigmatiserende, tror jeg de fleste skjønner at man selvfølgelig ikke skal legge opp til en praksis hvor det skiltes med hvem som innkalles til samtale og urinprøve. Det kan være mange gode grunner til å innkalle en elev til en samtale, uten at det nødvendigvis dreier seg om narkotikamisbruk, og samtalen må selvfølgelig være taushetsbelagt.

Jeg vet at dette er ett av mange områder hvor statsråden har uttrykt ønske om større engasjement. Det er behov for mer kunnskap om i hvilken grad alle våre tiltak som har merkelappen «forebyggende tiltak», faktisk bidrar til å avholde stadig yngre mennesker fra å misbruke henholdsvis alkohol og narkotika. Derfor mener jeg at dette er en viktig brikke, som jeg håper statsråden vil bekrefte at han vil vurdere i Regjeringen, i likhet med den svenske regjeringen.

Statsråd Knut Storberget [10:16:12]: Innledningsvis vil jeg gi honnør til interpellanten for å reise et viktig spørsmål, ikke bare når det gjelder kriminalitetsbekjempelse, men også når det gjelder sosialpolitiske problemer: Hvordan kan vi evne å forebygge rusproblemer bedre, ikke minst med tanke på barn og unge? Jeg vil også gjøre det helt klart at Regjeringen er åpen for impulser og innspill som kan gjøre arbeidet mot rusmiddelmissbruk bedre

og føre til at færre kommer ut i et uføre som det er tungt å komme ut av.

Jeg er enig med representanten André Oktay Dahl i at det fortsatt er mye å vinne på å styrke samarbeidet mellom ulike etater og videreutvikle samordningen av antirusarbeidet for å kunne forebygge utviklingen av rusmiddelmissbruk, særlig blant unge mennesker. Jeg er imidlertid ikke overbevist om at testing av elever i skolen med tanke på narkotikamisbruk er veien å gå. Det vil etter mitt skjønn være et stort inngrep i den personlige integritet om man f.eks. skulle åpne for at skolene sjøl skulle få anledning til å ta urin- eller blodprøve, noe jeg oppfatter også interpellanten langt på vei er enig i, sjøl om det skulle foreligge en mistanke om det fra skolens side. Her må man, etter min vurdering, veie de ulike hensynene mot hverandre, slik at vi ikke overreagerer, men møter problemet med tiltak som vi vet vil kunne hjelpe. Jeg er imidlertid åpen for innspill som kan gi kunnskap og vesentlige bidrag for å hindre rusmiddelmissbruk blant barn og unge. I så måte vil jeg følge med på det arbeidet som nå skal skje i Sverige.

For øvrig er jeg orientert om at man også internasjonalt har vært opptatt av testing i skolen. Blant annet har man i Europarådets Pompidou-gruppe utredet og vurdert narkotikatesting i skolen. Sjøl om man også har sett noen mulige fordeler ved testing, pekte Pompidou-gruppens etikkutvalg i sluttbehandlingen av forrige periodes arbeidsprogram på flere ulemper som må vurderes om man eventuelt skal gjennomføre slike tester. Samlet ble ikke slike tester tilrådd, og man pekte på at tester kunne undergrave den nødvendige tillit man må ha i skolen, for god pedagogisk praksis og tillit mellom lærere, elever og foreldre. Videre ble det pekt på at det for tiden ikke er noe som taler for at narkotikatesting i skolen har noen positiv effekt for å hindre misbruk.

Fra Regjeringas side vil det imidlertid, som også interpellanten var inne på, være aller viktigst å legge til rette for å forebygge rusmiddelmissbruk, særlig blant unge. Jeg vil i den sammenheng minne om mitt svar den 10. mars 2006 på skriftlig spørsmål nr. 536 fra representanten André Oktay Dahl, om testing av arbeidstakere ved mistanke om narkotikamisbruk på arbeidsplassen, hvor jeg pekte på at det vil være langt mer virkningsfullt å fortsette den forebyggende innsatsen mot rusmiddelmissbruk innen arbeidslivet, enn å teste arbeidstakerne der man har mistanke om narkotikamisbruk. På samme måte som arbeidsmiljøloven i særlige tilfeller gir anledning på saklig grunnlag til å iverksette kontrolltiltak for å sikre et arbeidsmiljø som kan gi full trygghet mot fysiske og psykiske skader, vil man også i skolen ha anledning, der det foreligger konkret mistanke mot bestemte personer, til å iverksette tiltak, herunder aksjoner fra politiets side ved brudd på narkotikalovgivningen. Det er, enkelt og greit, ulovlig. Skolen er i så måte ikke noen lovløs frisone. Men den enkelte lovbryter har krav på rettfærdig og forutsigbar behandling fra samfunnets side – uansett alder, sjølsagt.

Jeg minner i denne sammenheng om at dette også kom fram da politiet i Oslo i mars/april 2005 gjennomførte en aksjon på Sogn videregående skole mot besittelse og opp-

bevaring av narkotika, etter henvendelse fra skolen. Både fra skolens og politiets side hadde det vært en økende bekymring når det gjaldt bruk og omsetning av narkotika på skolen. Majorstua politistasjon hadde i lengre tid hatt et nært samarbeid med skolen og kunne aksjonere målrettet. Sjøl om aksjonen kom i stand etter henvendelse fra skolen, ble innsatsen planlagt og gjennomført i samarbeid med SLT-koordinator ved den aktuelle bydelen, barnevernstjenesten og barnevernsvakten ved Oslo politidistrikt – så her var det flere med. Disse var med for å ivareta eventuelle pågrepne under 18 år. Som rettsgrunnlag for å ransake 15 elever og deres skap på skolen forelå ransakingsbeslutning fra Oslo tingrett. Jeg sier dette, for det finnes altså virkemidler i nåværende lovgivning for nettopp å gå inn og sjekke der man har berettiget mistanke.

Å forebygge rusmiddelmissbruk er en helt sentral del av arbeidet for å skape gode oppvekstvilkår for barn og unge. Da har jeg lyst til å si at det er jo ikke slik at det ser helvart ut når det gjelder narkotikabruk blant barn og unge i Norge. For manges vedkommende og i mange undersøkelser har vi faktisk sett en positiv utvikling. Det er få som bruker sterkere narkotiske stoffer. Så vidt jeg husker, er det vel under 20 pst. av ungdommene som har forsøkt å bruke hasjissj, og tallet er ikke stigende. Det er grunn til å peke på at mye av den forebygging som er gjort, ikke bare under denne regjeringa, men også under tidligere regjeringer, faktisk har virket. Jeg vil her særlig peke på to elementer, og det henger sammen med det å se rusmiddelmissbruk under ett. Det er i de kommunene og det er på de skolene som ligger i kommuner hvor det føres en liberal alkoholpolitikk, hvor alkoholbruken er høyere enn andre steder, at det også testes og brukes mer narkotika. Det har vi god forskning rundt, så et av de viktigste elementene for å kunne forebygge narkotikamisbruk og narkotikatesting er faktisk at man fører en restriktiv ruspolitikk generelt. Det gjelder både tilgjengelighet, skjenking og salg av alkoholholdige drikkevarer, da de fleste som prøver hasjissj, ofte gjør det i alkoholrus.

Det andre elementet i dette er at det dominerende rusmiddelet blant videregående skolars elever og ungdomsskoleelever faktisk er alkohol. Jeg er glad for at interpellanten også har med seg i sitt innlegg at det gjelder å forebygge både narkotika- og alkoholmissbruk. Jeg vil hilse alle mulige initiativ, særlig fra Høyre, hjertelig velkommen når det gjelder det å kunne forebygge og drive forebyggende aktivitet i spørsmålet om alkoholmissbruk. Byer og tettsteder hvor det skapes flere tilgjengelige skjenkesteder, større tilgjengelighet når det gjelder salg av alkoholholdige drikkevarer, og hvor man har lengre åpningstider, gir klare signaler til ungdom om at dette er aksepterte varer, dette er noe vi ikke ønsker å sette stengsler for. Det er dårlig forebyggende politikk. Det at man har veldig mange skjenkesteder og veldig mange salgssteder, bidrar også til at man ofte senker terskelen for å skjenke og selge til mindreårige. Konkurransen blir tøff, og kontrollen blir ikke så god som den skulle ha vært. Jeg mener at vi ser tegn til dette i mange større byer, også her i Oslo. Det er på høy tid at de som sitter med det politiske ansvaret for å drive forebygging på dette området, faktisk tar dette an-

svaret. Hvis man skulle legge forskningen til grunn – og jeg forstår at interpellanten også er opptatt av det – vil noe av det viktigste være at man tar tak i den tøffe forebyggingen, slik at man ikke bidrar til at alkoholforbruket blant unge, og eldre, blir høyt. Dette er faktisk en av de indikatorene som bidrar til at unge mennesker, og også eldre mennesker, lettere forsøker bruk av narkotiske stoffer.

Forebyggingsarbeidet i Norge har gjennom år vært bredt. Det henger sammen med restriktiv alkoholpolitikk, men det henger også sammen med mange gode samarbeidsprosjekter. Jeg kunne ha nevnt mange av dem i denne sammenheng.

Når det gjelder politiet, vil jeg særlig trekke fram de bekymringsamtaler som nå foretas mellom politi og foreldre, i de tilfeller der man har grunn til å tro at det bl.a. brukes rusmidler. Bekymringssamtalene er en god arena for å gå inn på dette feltet, og kanskje en bedre arena enn det testingen i seg sjøl ville være.

Interpellanten er vel kjent med at Regjeringa nå er i ferd med å etablere en rekke politiråd rundt i det ganske land. Jeg tror avgjort det er viktig at politiet får bedre kontakt med politikere og beslutningstakere i kommunene, slik at de bl.a. kan komme med de signaler som skal til for å kunne drive effektiv forebygging, bl.a. med hensyn til rusmiddelpolitikk. I de politirådene som allerede er etablert – og det er med glede jeg ser at etableringen går raskere enn det vi hadde forventet, noen ganger kan det gjøre det i politikken også – ser vi at det reises politiske debatter om det interpellanten nå trekker fram, nemlig hvordan man kan forebygge bedre. Det er tross alt bedre å forhindre at kriminalitet skjer, og forhindre at vi får flere med rusproblemer, enn at vi stadig må reparere og reagere. Da er det stort sett for seint – i forhold til det å skape mindre skader.

André Oktay Dahl (H) [10:26:22]: Etter at jeg i media har kommet med dette utspillet, har jeg fått henvendelser fra politi, barnevern, skole, aktører for dem som jobber mot vold blant ungdom, enkeltpersoner med rusmisbrukere som foreldre og som har vært rusmisbrukere selv, som har sagt at dette er et godt forslag. Det kan selvfølgelig være delte meninger om det, men jeg legger vekt på at det er et fagmiljø som jeg synes det er grunn til å basere seg på, som sier at man skal ha en kunnskapsbasert politikk når det gjelder justis.

En viktig bit med hensyn til at f.eks. barnevernet ikke greier å gripe inn tidlig nok, er at de mangler dokumentasjon for å fatte nødvendige vedtak så de kan gjennomføre nødvendige tiltak. Ved å få muligheten til å teste barn i risikozonen for eventuelt rusmiddelmisbruk kan man avdekke at det er benyttet narkotika. Da har barnevernet mulighet til å gripe inn på et tidlig tidspunkt. Det tror jeg kunne være et viktig bidrag til å styrke barnevernets mulighet til å hjelpe de barna som dessverre i altfor mange år har gått, og som fortsatt går, for lut og kaldt vann i dette landet.

Jeg mener at det handler om vilje til i hvert fall å utrede et spørsmål som man ser på i vårt naboland. Dette handler ikke om moralisme, det handler ikke om å sette noen i

fengsel – det handler om å avdekke at noen har et problem, slik at man kan få satt i gang tiltak så tidlig som mulig. Vi ser at en del skoler er i ferd med å utvikle seg til frisoner for narkotika. Det betyr ikke at alle bruker narkotika, eller at alle har et problem, men det betyr at stadig flere av et ganske stort mindretall står i fare for å utvikle et narkotikaproblem.

Så til forebygging og alkohol: Alkohol er et lovlig middel – det er ikke narkotika – men det er ingen grunn til ikke å ta på alvor de konsekvenser som alkoholmisbruk har for dem det gjelder. Jeg skulle også ønske at vi i den debatten fokuserte mest på de personene som på grunn av et savn eller et tomrom i både hode og hjerte fyller det med alkohol framfor noe annet. Da må vi fokusere på hva som gjør at folk har et alkoholproblem. Det kan kanskje være mangel på psykiatrisk tilbud, rehabiliteringstilbud, det kan være et barnevern som ikke griper inn på riktig tidspunkt, eller en skole som sørger for å reprodusere sosiale forskjeller – alle de sosiale faktorene som gjør at man får en skjev start i livet og faller utenfor.

Når det gjelder Oslo, er det faktisk slik at lokale myndigheter her har satt i gang en storstilt aksjon for å gjøre noe med det aller viktigste, nemlig å sørge for at mindreårige f.eks. ikke serveres alkohol på utesteder. Man har hatt en storstilt aksjon og skal fortsette utover sommeren for å ta useriøse aktører i bransjen. Dette bør man fortsette med.

Ellers registrerer jeg at Regjeringens varslede rusplan, som skulle kommet i fjor høst, ennå ikke har kommet. Man øker ikke innsatsen i psykiatrien, man kutter i den, samt i rehabiliteringstilbudet. Vi har et barnevern i krise, og nå vil man altså ikke vurdere å følge de rådene man får fra en del politifolk, barnevern, skole og enkeltpersoner som har følt på kroppen hva et rusproblem betyr både for dem selv og familien.

Statsråd Knut Storberget [10:29:38]: Jeg har lyst til å gjenta at vi tar imot alle gode innspill med takk. Det er absolutt grunn til å invitere til debatt hvor vi kan tenke nytt i forhold til forebygging. Men jeg vil nok advare litt mot å skape en forebyggende ruspolitikk som baserer seg nærmest på automatisk testing, og hvor det er prøveresultatene som skal avgjøre hvem av ungdommene vi skal se, og hvem av ungdommene vi skal snakke med.

Hele tanken bak den rød-grønne regjeringas velferdspolitikk og satsing i forhold til offentlig sektor er faktisk at det skal bli lettere å se barn og unge. Vi skal utvikle en skole som skal ha tid til å kunne ta seg av de elevene som sliter – enten med skolefag eller med rusproblemer. Det vil være trist om vi får et samfunn som bare reagerer fordi det blir utslag på en eller annen kjemisk prøve. Vi bør faktisk ha muligheten til å oppdage at barn – våre barn, våre ungdommer – sliter med rusproblemer, og så alvorlige rusproblemer som narkotikamisbruk vil innebære, uten at vi nødvendigvis er avhengig av prøver fra Rettstoksikologisk institutt.

Jeg ønsker meg et samfunn hvor vi har mulighet til å oppdage det på helt andre måter – oppdage det via bekymringssamtaler, via et politi som faktisk har tid til å drive

bekymringssamtaler, via lærere som har tid til å gå i posisjon i forhold til barn og som har muligheten til å snakke med foreldre slik at man kan få tatt det opp på den beste sosiale måten. Det som også bidrar til at man kan sette i verk tiltak, er dialog, både med barn og unge, men også med dem som står rundt. Jeg er redd for at en prøve snarere enn motsatt vil virke passifiserende slik at man ikke får satt i verk tiltak, ikke får den nødvendige dialogen og tilliten. En bør ha en helsesøster som har tid og anledning til å kunne avdekke, men også til å kunne snakke videre og i en god time diskutere hva gjør vi nå, når vi står overfor en slik situasjon. Jeg mener at forebyggingsaspektet i dette må ses bredere enn bare å kunne avdekke at vi har et rusproblem.

Når vi står overfor ungdom med rusproblemer, er det ofte slik at vi ser dem og vet at det er problematisk – men problemet er at det har ikke blitt grepet fatt i tidlig nok. Der har vi alle et felles ansvar, og jeg mener at mye av det Regjeringa gjør når det gjelder satsing overfor både kommuner, helsesektor, barnevern og politi bidrar til at vi lettere ser, men også at vi i mye større grad har mulighet til å sette i verk tiltak som hjelper.

Hilde Magnusson Lydvo (A) [10:32:50]: Det er et viktig tema interpellanten tar opp i dag. Regjeringen har allerede satt i gang flere gode tiltak – og vil sette i gang gode tiltak – i forhold til forebygging og rehabilitering av unge som får et rusproblem. Det er trist at vi har unge mennesker som får et rusproblem allerede mens de går på skolen, både på ungdomsskole og gymnas. Jeg føler at når det gjelder å teste den enkelte, som er forslaget her, skal vi være varsomme – nettopp ut fra argumentasjonen som går på tilliten til skolen og til det offentlige. Man må heller bruke andre virkemidler for å hjelpe den enkelte: mulighet til å ha tett kontakt med foreldrene, en god dialog mellom skole og foreldre, og at man der det er vanskelig, har en helsesøster for ungdom som kan være med på å støtte, eller at barnevernet kommer inn der det er nødvendig.

Vi har også organisasjoner i dag som jeg vil framheve, som Ungdom mot Vold. De jobber veldig bra på dette feltet og tar seg av ikke bare dem som utøver vold, men også dem som har et rusproblem og som kan bli utvist fra skolen på grunn av det – slik at de får en oppfølging og har noe å drive med i den perioden de er utvist, og ikke begår nye kriminelle handlinger eller blir værende i det rusmiljøet de eventuelt er en del av.

Det er også veldig viktig at ungdommer som er motivert for å få rehabilitering, får det, og at det er plasser til dem når de er klare for det. Hvis misbruket fører til kriminelle handlinger og man kommer i fengsel eller skal sone straff for den kriminelle handlingen, er det viktig at Regjeringen satser på flere § 12-soningsplasser, at man satser på utdanning i fengsel, nettopp for å gi disse ungdommene et fundament til å komme seg ut av rusmisbruket.

Det er viktig å ha fokus på forebygging av misbruk, at man jobber med opplysningstjenester slik at ungdom får opplysninger om hva som følger av et rusmisbruk, av det å begynne med narkotika. Det som det er vist til her –

både den aksjonen Oslo-politiet gjorde på Sogn videregående skole og at vi har begynt med et politiråd som er forlengning av SLT – er viktige eksempler på at det nytter å drive forebyggende for å imøtegå disse problemene.

Det interpellanten Oktay Dahl tar opp, om at Oslo kommune jobber aktivt med å ta de skjenkestedene som skjenker mindreårige, er også viktig, og det synes jeg de skal ha honnør for.

Når vi skal se på barn og unge som har et rusproblem, er det viktig som statsråden sier, at vi ser helheten i ruspolitikken vår. Det henger sammen med skjenketidene og med hvor mange skjenkesteder man har, og at man har alternative steder for ungdom å oppholde seg som ikke er relatert til rus. Det Regjeringen har lagt opp til i Soria Moria-erklæringen, og den politikken vi fører – at vi ser helheten i ruspolitikken, jobber godt forebyggende og har et tilbud om rehabilitering når det er ønskelig – er veldig viktig.

Kari Lise Holmberg (H) [10:36:37]: Det er et viktig tema som blir brakt på banen her av André Oktay Dahl i dag. Narkotikaproblemer og -misbruk har fått store dimensjoner i vårt samfunn, og det er derfor grunn til å ta det på største alvor.

Jeg synes likevel at statsråden i sitt innlegg la vel mye vekt på en generell alkoholpolitikk. Det vil jeg ta avstand fra – ikke fordi jeg er uenig i at det er viktig å føre en forutsigbar, strukturert og fornuftig alkoholpolitikk, men en generell alkoholpolitikk er bare én dimensjon i denne saken. Jeg er derimot glad for at statsråden sa at forebygging har virket. Det er jo det som er så vanskelig med forebygging; det er så vanskelig å måle. Vi vet at ute i kommunene diskuteres både alkoholpolitikk og mange forebyggende tiltak, men det er vanskelig å prioritere det, vanskelig å bruke mye penger på det, fordi man har så lite resultater å vise til. Derfor er det viktig når statsråden faktisk står her og sier at forebygging har virket. Det må vi tro på. Vi kan ikke la være å tro på at forebygging virker.

Det er også andre tiltak som jeg har lyst til å komme inn på som en vinkling her, og det gjelder samfunnsforholdene våre generelt. Voksentomme rom ble brukt som et moment i debatten her i stad. Det å se barna, det å se de unge, er noe av det viktigste vi voksne kan gjøre. Vi må ha toleranse og respekt for barn og unge. Vi som voksne skal være høflige, og vi skal kreve det samme tilbake. Med skam å melde, jeg synes kanskje at vi i vårt land ikke har vært flinke nok på dette området. Skolene har høflighetsuker og høflighetskampanjer. Det burde vært nødvendig. Det skulle vært automatikk i det og en selvfølge at barn har ærbødighet for voksne, og at barn hilser. Men da må også respekt og toleranse gå den andre veien, fra de voksne. Her tror jeg vi har mistet noe på veien i vårt velferdssamfunn, dessverre. Et samfunn uten slike verdier vil være et fattig samfunn, og det vil også legge en grobunn for at barn blir ensomme, isolerte, og at de kan komme ut med sosiale problemer og misbruksproblemer. Derfor må vi ta dette på største alvor.

Denne debatten dreier seg om skolen, og den er ingen lovløs frisone, som det helt riktig ble sagt. Skolen kobler

inn politiet når elever gjør noe man ikke har lov til å gjøre. Skolene driver viktig forebyggende arbeid. Det er viktig at de får muligheter til det, at de fokuserer på det, og at de skjønner at den jobben de gjør med forebygging, er viktig. Veldig mange skoler har elevomsorgsgrupper hvor man rundt det enkelte barn som er i en faresone eller i en bekymringssituasjon, lager et nettverk med både helsepersonell, barnevern og foreldre, og hvor alle instanser er inne og skal følge opp dette barnet. Det er et kjempeviktig tiltak, som, hvis det blir brukt riktig, vil være god forebygging.

Så har vi kommuner som har SLT, samordning av lokale tiltak, hvor politiet er inne i bildet, og hvor man også vil kunne fange opp.

Det er ett tiltak jeg kunne tenke meg å høre statsrådens refleksjoner rundt, og det er viktigheten av å ha faste personer på hver enkelt skole som kan være et nettverk, med politi, helsepersonell og skole – altså en trekant som kan følge barna. Men det må være faste personer som hele tiden er i nærkontakt med barn som er i en bekymringssituasjon. Jeg har tro på slike nettverk og på at de kan fungere, for de vil se barna, og de vil kunne følge barna med interesse.

Så har man testing, som denne debatten dreier seg om. Jeg tror ikke en skal være så redd for testing og si nei. Vi snakker om juristspråk, men vi skal også snakke om barnas beste, og hva som er til barnas beste. Det kan være at en ikke skal si nei umiddelbart til all bruk av testing. La oss se på det forsøket som foregår i Sverige, la oss få utredninger, og la oss få litt mer debatt om testing for dem som kanskje kunne trenge det. Jeg tror faktisk det vil være mange.

Björg Tørresdal (KrF) [10:41:57]: Denne saken handler om hva vi gjør i møte med barn og unge under 18 år som ruser seg – kanskje den største skrekken for foreldre, at ungene deres kommer ut for rusing i mild eller alvorlig form. En ønsker det beste for sitt barn, og rus kan true en positiv framtid for en ungdom. Det kan kanskje være den aller største bekymringen foreldre har, at skolen skal være en frisone for rusmisbruk. Skolen må ikke være det. Men Kristelig Folkeparti tror ikke på testing, en slik kollektiv testing for å hindre at skolen har rusede elever, som veien å gå. Her må en bruke andre tiltak. En kan bruke politiet for å avvise rusede ungdommer fra skolen. For skolens del er ikke testing svaret. Skolen skal være en medspiller når en ungdom får et rusproblem.

Men hvilke verktøy har skolen til å gjøre dette? Jo, en har barnevernet. Jeg har som rektor på en ungdomsskole vært i den fortvilte situasjonen at vi har hatt rusede ungdommer der foreldrene vil hjelpe og barnevernet vil hjelpe, men barnevernet har bare frivillige tiltak dersom det «bare» er et rusmisbruk. Barnevernet kan kun gripe inn med tvang når problemet blir alvorlig nok. Det er et tankekors. Men i en situasjon der foreldrene ønsker hjelp og tiltak, der barnevernet er på banen med frivillige tiltak, der læreren og skolen stiller opp i nettverket rundt eleven, og eleven ikke vil selv, kan det være behov for testing, for å få eleven – barnet eller ungdommen – til å innse at en

har et problem. Skolen kan være en medspiller i dette – ikke en tester som kontrollerer for å utvise, men en medspiller som er med på å oppdage, avdekke og løse et problem.

Hva skal en si til foreldre som kommer med sin 14 år gamle jente til kontaktlæreren og sier: Vi tror at vår datter ruser seg. Læreren sier: Det tror jeg også. Helsesøster har knapt tid til å møte barnet, men sier: Ja, her er det et rusproblem som barnevernet bør ta fatt i, og barnevernet sier: Vi kan ingenting gjøre så lenge eleven ikke vil. Hva svarer en disse foreldrene? Kanskje testing kunne vært et skritt i rett retning.

Kristelig Folkeparti vil at vi skal se til Sverige, at vi skal utrede og vurdere om et slikt lovforslag kan hjelpe i situasjoner der vi ønsker å hjelpe ungdom på rett vei. Men skal dette redskapet, en eller annen form for testing, bli tatt i bruk, må det skje i samarbeid med foreldrene. Det hadde vært godt om vi kunne ha en politikk som ikke sa til foreldrene at de må vente til problemene blir litt mer alvorlige før de får hjelp. Vi må ha hjelp *nå* til dem som har et rusproblem.

Kristelig Folkeparti er enig med statsråden i at en må se rusproblematikken under ett. En må ta alle rusproblemer på alvor. Det er sant at det er en sammenheng mellom liberal alkoholpolitikk og bruk av narkotika. Først når en fokuserer på rus generelt, kan en få gjort noe med problemet i forhold til tilgjengelighet. Selvfølgelig skal en drive holdningsskapende arbeid. Ja, vi skal ha tiltak som begrenser omsetning av alkohol og forbyr andre stoffer, men vi kommer ikke utenom at vi også må ha tiltak i forhold til dem som blir rusmisbrukere. Det nytter ikke bare å satse alt på informasjon og holdningsskapende arbeid, en må også ha gode svar til dem som er fortvilet over å ha en ungdom som ruser seg.

Kristelig Folkeparti ønsker en rusplan der Regjeringen ikke bare kommer med selvfølgeligheter, men med konkrete endringer der samfunnet tar et oppgjør med rusproblematikken. Selv om den kanskje ikke har økt, er den et stort problem for hver eneste ungdom det gjelder, og fører til en fortvilet situasjon for foreldre som er oppe i dette. Så jeg håper at statsråden vil vurdere testing, ikke slik kollektiv testing, men som hjelp i den enkelte situasjon der et barn ruser seg i ung alder.

André Oktay Dahl (H) [10:46:55]: Det viktigste med denne debatten er at den viser at alle partier her er enige om at det er viktig med forebygging i et bredt perspektiv. Så er det kanskje litt uenighet om virkemidlene. Det viktige her, som representanten Björg Tørresdal tok opp, er at forebyggingen skal være samtykkebasert, den må skje i samarbeid med foreldrene og skolehelsetjenesten på en måte som ikke virker stigmatiserende, men som bidrar til å skaffe den dokumentasjonen som bl.a. barnevernet trenger, slik at de kan gripe inn tidlig – noe de ikke kan i dag.

Jeg har fått en henvendelse fra Ungdom mot Vold. De driver på mange måter et brannslokkingsarbeid og forebyggende arbeid som enkelte av våre andre offentlige hjelpeinstanser ikke helt greier å få til. Det kan være man-

ge grunner til det – men iallfall, de har samarbeid med syv skoler. De ser det som jeg vil kalle en tikkende integreringsbombe, rusbombe og kriminalitetsbombe, rett under føttene våre. De sier at dette er et godt forslag, rett og slett fordi de ser at det faktisk ikke er slik at innvandregutter eller innvandrerjenter ikke nyter verken alkohol eller andre rusmidler, selv om det står i Koranen at man ikke skal gjøre det – de er i økende grad ofre for rusmisbruk. Jeg synes det er vel verdt å lytte til dette, om det er det vi kan kalle grasrotarbeid, feltarbeid eller hva det nå er, når det gjelder å skaffe kunnskap om hvordan virkeligheten er. For det er et paradoks i forhold til det representanten Kari Lise Holmberg tok opp, at vi får flere og flere voksentomme rom jo flere og flere offentlig ansatte vi har fått i alle ulike hjelpetiltak. Da kan man stille spørsmål om hvordan det kan ha seg, for befolkningen har faktisk ikke økt i pakt med antall offentlig ansatte som skal hjelpe ungdom i faresonen. Det er heller ikke slik at prosentandelen ungdom som er i faresonen, er blitt så mye større, men man greier altså i mindre og mindre grad å hjelpe noen av dem som er i gråsonen. Da er en organisasjon som Ungdom mot Vold en løsning på det. Man ser at dette er et tiltak som kan fungere for den gruppen som de henvender seg til, og vi vil antakelig komme til å se utslag på kriminalitetsstatistikken fremover hvis vi ikke gjør noe nå. Jeg synes det hadde vært greit om man ikke bare la til grunn at man skal tro at noe virker, men om man også foretok en utredning, slik at man kan ha et reelt grunnlag å diskutere sakene på. Det ville være å ha en kunnskapsbasert justispolitikk.

Når det gjelder SLT, er jo alle enige om at det er viktig – men det er et paradoks at man altså har hatt SLT i 15 år eller mer, og så er det et klart mindretall av norske kommuner som har en fungerende ordning. Jeg var i en kommune i går der de har diskutert taushetspliktsregler i 15 år. Det er først nå de begynner å få til en SLT-modell som fungerer. Når det gjelder etablering av politiråd, er vi alle her rørende enige om at det er viktig. Men det holder ikke med pressemeldinger og ønsker i denne salen, for det er en del praktiske utfordringer i forbindelse med å etablere politiråd, ikke minst at de blir koordinert i forhold til allerede eksisterende SLT-arbeid. Jeg synes statsråden i tillegg til å ha det samme engasjementet som alle oss andre når det gjelder politiråd og SLT, må ta utfordringene inn over seg og sørge for at det utformes klare retningslinjer for hvordan politiråd bør utarbeides i kommunene.

Statsråd Knut Storberget [10:50:14]: Jeg takker alle for en veldig all right debatt. Jeg håper at vi kan ha flere debatter av denne art i Stortinget, for jeg tror at vi altfor ofte har debatter hvor vi er preget av aktuelle hendelser, at det har skjedd noe som gjør at vi blir hendelsesstyrt og ikke kunnskapsstyrt, slik interpellanten også har påpekt. Det gir oss en mulighet ikke bare til å skape det nødvendige politiske presset, men også til å sette i verk tiltak både når det gjelder ressurser og lovregler.

Når det gjelder spørsmålet om testing, har jeg lyst til å si: Vi skal ha nordisk justisministermøte nå i juni, og dette er en sak jeg vil ta opp med min svenske kollega og høre hvordan arbeidet går. Jeg skal i hvert fall i egnet form

komme tilbake til Stortinget med de vurderinger vi gjør i forhold til de svenske erfaringene.

Så litt om politiråd, som interpellanten var inne på. Jeg er helt overbevist om at det trengs mer forklaring ute om hvordan politiråd skal fungere, særlig opp mot SLT – det er absolutt et viktig innspill. Det er også bakgrunnen for at politidirektøren har utgitt en veileder for det arbeidet. Den er nå under omarbeiding, og den skal også ta med hvordan dette skal koordineres med SLT-arbeidet ute i kommunene.

Men det er ikke bare pressemeldinger rundt politiråd og snakk her i salen, heldigvis, for jeg tror i hvert fall det er mellom ti og tjue kommuner som nå har etablert dette. Vi ser allerede at dette reiser akkurat den type debatter som interpellanten har reist her i Stortinget, men de reises i de organene hvor beslutningene og makten ligger når det gjelder mye av forebyggingen, nemlig i kommunene. Skal vi, som representanten Holmberg var inne på, skape færre voksentomme rom, er det om å gjøre å få lokalsamfunnene til å trå til. Og jeg er helt overbevist om, som også representanten Tørresdal var inne på, at vi trenger faste personer, nettverk, rundt dem som sliter. Der skal selvfølgelig også politiet være med. Et nært politi har nettopp muligheten til å kunne knytte kontakt med faste, kjente personer, slik at man har tillit og fortrolighet i forhold til disse. Jeg er helt overbevist om at vi vil se god effekt av den type arbeid framover.

Til slutt vil jeg si at når det gjelder ruspolitikken, er det ikke slik at vi bare skal drive alkoholpolitikk eller bare narkotikapolitikk. Vi skal drive begge deler. Men det er et paradoks at det ungdom først og fremst sliter med i Norge – 60–70 pst. av dem som kommer ut i rusmisbruk – er alkoholproblemer. Det er det elementet som går igjen som indikator for hva som fremmer bruk og testing av narkotika. Det fordrer også at vi må gjøre noe annet enn bare å henge opp plakater og drive informasjonskampanjer. Det fordrer ganske tøff forebyggingspolitikk også i alkoholpolitikken.

Presidenten: Dermed er sak nr. 5 ferdigbehandlet.

S a k n r . 6

Interpellasjon fra representanten Gunn Olsen til justisministeren:

«Sommeren 2006 var det mange alvorlige ulykker med fritidsbåter. Politiets egne statistikker, f.eks. fra Kragerøskjærgården, synliggjør at høy fart, ruspåvirka fører, manglende lanterner og manglende bruk av flytemidler er blant de vanligste problemene og dermed medvirkende årsaker til ulykker og utrygghet på sjøen.

Hva vil statsråden gjøre med dette?»

Gunn Olsen (A) [10:54:08]: En ny høysesong nærmer seg for båtfolket, og det er veldig bra at så mange mennesker har anledning til å feriere i båt langs vår kyst og i vår fine skjærgård. Det er veldig hyggelig å bo midt i ferien til folk. Det er stort sett hyggelig når alle båtturnistene kommer. Det skaper liv langs kysten og gir arbeids-

plasser og vekst, og det gir god rekreasjon for tusenvis av mennesker om sommeren. Men dette skal kombineres med det livet som leves langs kysten hele året.

Mange har sin arbeidsplass på sjøen – fiskere, fergemannskap, taxibåtmannskap og alle de som frakter ulike tjenester både til de fastboende på øyene og til dem som har sine hytter og feriehus i skjærgården og langs kyststripa, og faktisk alle de som bruker båt som sitt naturlige framkomstmiddel fordi de bor i skjærgården. Jeg vil tro det er ganske krevende å være styrmann på ei ferge når hundrevis av båter ferdes i alle retninger, på kryss og tvers, både foran og bak ferga.

Visesangeren Alf Cranner, som sjøl er fra Kragerø, har betegnet dette godt i en av sine viser, som han skrev for veldig mange år siden. Han var ganske forutseende da han skrev om at neste år er det «sikkert at vi får en ny europavei på sjøen». Og det er jo nettopp det vi har fått. Europaveien er flyttet ut på vannet. Det er vanskelig å forestille seg at det i og rundt f.eks. Kragerø beveger seg mellom 10 000 og 15 000 småbåter om dagen bare inne i skjærgården. Tellingene viser at mellom 300 000 og 400 000 båter passerer i løpet av noen få sommeruker. Dette er ikke spesielt for Kragerøskjærgården, det gjelder store deler av vår kyststripe. Det betyr at vi har store utfordringer.

Jeg tror ingen ønsker en utvikling som den vi har sett de siste åra: flere ulykker, flere med døden til følge. Mange familier er rett og slett redde for å dra ut på sjøen med ungene. Flere jeg kjenner, har faktisk solgt båten sin fordi de føler seg utrygge på sjøen.

Det er sjølsagt like alvorlig med ulykker på sjøen som på veien. Vi må ta tak i denne utviklingen når trenden går mot flere, større og raskere båter, flere førere med mangelfull kompetanse og generelt en dårlig holdning overfor andre i båt og ved sjøen. Det sier seg sjøl at høy fart, uten lanterner, i mørket er livsfarlig. Aldersgrense i båt er et problem. Minstealder bør etter min oppfatning vurderes.

Politiets kontroller viser nedlåste flytevester, som ingen rekker å ta på seg dersom ulykken er ute. Jeg har registrert at et utvalg har anbefalt båtførerbevis ut fra størrelse og motorkraft. Dette håper jeg blir innført. Men det bør være påbudt å ha vesten på seg. Det er ikke noe poeng å ha den nedlåst under dørken.

Jeg mener det bør være aktuelt å vurdere promillegrense på sjøen. Kanskje inndraging av førerkort er et virkemiddel?

Jeg ønsker ikke å ta gledene fra folk. Jeg er sjøl oppvokst i en tid da koggen og prammen var et framkomstmiddel på sjøen. En pils eller to på hjemveien fikk sjelden konsekvenser i den farta der. Men livet på sjøen er så forandret at båt og alkohol faktisk ikke hører sammen.

Når trafikken er så stor på sjøen, tror jeg det er avgjørende viktig å ha nok politiresurser ute. Det har uten tvil en god effekt å ha politibåten synlig i havnebassenget. Men sjøen er mer enn havnebassenget, og sommerlivet er mer enn sjøen. Tusenvis av fjorder og leder er det umulig å ha oppsyn med, i tillegg til at folk skal ferdes trygt også på land.

Jeg mener at en rekke tiltak er viktig å vurdere for å få bedret kulturen og for å få respekten for sjøen under huden på folk.

Vi som bor langs kysten, og alle de som skal feriere i skjærgården og langs kysten, vil ha trygghet og sikkerhet satt på dagsordenen. Jeg ønsker at Stortinget – og justisministeren – skal bidra til dette.

Statsråd Knut Storberget [10:59:05]: Innledningsvis vil jeg gjøre det helt klart at Regjeringen, på lik linje med interpellanten, ser på det å sørge for trygghet i samfunnet – også på sjøen – som et svært viktig velferds-spørsmål og en klart prioritert oppgave.

Jeg har stor forståelse for at representanten tar opp problemstillingen, ikke bare i lys av at hun er fra Kragerø, men også ut fra politiets egne statistikker og de erfaringer vi har høstet, særlig i løpet av de siste somrene, båtenes kraft og – jeg holdt på å si – omfang, og selvfølgelig også det forhold at vi nå står foran en ny båtsesong.

Småbåt- og fritidsbåttrafikken i Norge har økt betraktelig de siste årene. Som en naturlig følge av dette stiger også antall uhell og ulykker til sjøs. På et område hvor det skal være trivelig, som interpellanten var inne på, hvor man skal ha ferie, kan vi ikke tillate en slik utvikling. Dette medfører sjølsagt et økt behov for kontroll og overvåking til sjøs, primært fra politiets side. Denne overvåkings- og kontrolloppgaven tilligger politimesteren i det enkelte politidistrikt. Oppgaven må tilpasses og utføres innenfor rammen av de midler politidistriktet er tildelt, og innenfor prioriteringer som er gitt av overordnet myndighet. Innsatsen og kontrollen med småbåttrafikken må selvsagt avpasses etter de øvrige politioppgaver og utfordringer som finnes i politidistriktene.

I forbindelse med denne interpellasjonen har jeg vært i kontakt med Politidirektoratet, og etter de tilbakemeldinger jeg har fått derfra, er det mitt inntrykk at de politimestrene som har kystlinje og utfordringer med småbåttrafikk, ivaretar utfordringene og oppgavene innenfor dette området på en tilfredsstillende måte. Dette innebærer at de politidistrikter som har stor småbåttrafikk, særlig i ferietiden, som f.eks. på Østlandet og Sørlandet, avsetter en rimelig og avstemt mengde tid og ressurser til denne viktige oppgaven. Etter lokale avveininger finnes det et betydelig antall politibåter spredt rundt i de aktuelle politidistrikter, med varierende omfang av tjenesteoppsett og patruljevirkosomhet. Sjøl var jeg med en slik båt i fjor sommer i Oslofjorden og fikk se hvor nyttige nettopp disse båtene var, og hvilken innsats man gjorde, i denne anledning fra Østfold politidistrikt.

Politidirektoratet koordinerer denne type tjeneste i kraft av overordnet myndighet, bl.a. ved avholdelse av et årlig sjølederseminar for personell på politibåter, der årets utfordringer og tjenesteutførelse blir gjennomgått mer i detalj. For inneværende år – 2007 – er det signalisert at nivået på denne tjenesten ikke skal være mindre enn i 2006, snarere tvert imot. Regjeringa har som kjent valgt i revidert nasjonalbudsjett å foreslå økning av ressursene til politiet over hele landet, også i Oslo, samtidig som vi har foretatt økning i politibudsjettene fra vi kom i posisjon.

Det er jo meningen at dette skal bidra til at distriktene skal settes bedre i stand til bl.a. å håndtere slike problemer som vi ser på sjøen, særlig i ferien. Jeg vil også på bakgrunn av denne interpellasjonsdebatten ha kontakt med politidirektøren og Politidirektoratet fram mot sommerferien for å sikre at interpellantens engasjement og påtrykk vil gis den nødvendige oppmerksomhet i Politi-Norge når sommerseongen setter inn for fullt.

I tillegg til tjenestestøtte med politiets tjenestefartøyer vil jeg også bemerke den ikke uvesentlige innsats som ytes av Kystvaktens i nært samarbeid med politiet. Kystvaktens er utstyrt med begrenset politimyndighet og samarbeider nært med politiet både sentralt og lokalt med indre oppsyn, også med henblikk på overvåking og kontroll av båttrafikken. Det er kjent på Stortinget, og Stortinget har også sluttet seg til de forslag som har kommet fra Regjeringa om å styrke Kystvaktens budsjetter og innsats. I tillegg samarbeider politiet med en rekke organisasjoner som er sentrale på kystområdet, ikke minst Redningsselskapets fartøyer.

Avslutningsvis vil jeg også nevne at det i tillegg til politiets kontrollvirksomhet er viktig å styrke båtførernes kunnskaper om og holdninger til forholdene til sjøs. Vi får flere båtførere, mange av dem er rimelig unge, og vi har god velstand i Norge, slik at det kjøpes mange dyre og kraftige båter. Justiskomiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet fremmet i november 2004 et forslag om innføring av obligatorisk båtførerbevis, Dokument nr. 8:21 for 2004–2005. I begrunnelsen ble det vist til mye av det representanten tar opp i sitt spørsmål, nemlig at de fleste ulykker med fritidsbåt er forårsaket av høy fart, bruk av rusmidler, manglende redningsutstyr og manglende maritim kompetanse. De tiltak som representanten nevner i sitt innlegg, både i forhold til promille og båtførerbevis, er jo sentrale når vi nå skal følge opp dette arbeidet, som ble initiert av Arbeiderpartiet i 2004.

Forslaget den gangen fikk ikke flertall, jf. Innst. S. nr. 102 for 2004–2005. Jeg tok imidlertid i fjor på nytt initiativ til at det nå vurderes innført en obligatorisk båtførersertifisering. I samarbeid med Nærings- og handelsdepartementet og Sjøfartsdirektoratet ble det etablert en bredt sammensatt arbeidsgruppe. Rapporten fra den arbeidsgruppen ble levert Sjøfartsdirektoratet 7. mai i år. Arbeidsgruppen har konkludert med at en innføring av en obligatorisk båtførerprøve vil være et viktig skritt for å bedre sikkerheten ved bruk av fritidsbåter. Tilsvarende anser jeg det som svært viktig at folk innehar visse minstekunnskaper om ferdsløst til sjøs for å føre båt. Det må imidlertid også være en fornuftig og balansert avgrensning av eksempelvis typen båter som omfattes av et slikt pålegg, kunnskapskrav, sanksjoner etc. En ordning med obligatorisk båtførersertifisering kan være et veldig viktig skritt i retning av å skape større trygghet på sjøen. Dette er derfor nå til vurdering i de respektive departementene, og vi vil komme tilbake til Stortinget på egnet måte når det gjelder dette spørsmålet.

A n d e r s A n u n d s e n hadde her overtatt presidentplassen.

Gunn Olsen (A) [11:06:26]: Jeg vil takke justisministeren for svaret. Jeg er veldig glad for at han så sterkt signaliserer at han skal fokusere på de utfordringene som her er kommet fram.

Jeg har selvfølgelig forståelse for at justisministeren ikke kan være konkret i alle sine svar på de utfordringene jeg tar opp. Men jeg opplever at justisministeren tar dette på største alvor. Jeg er svært glad for signalet om båtførerbevis. For meg er det logisk at når småbåttrafikken er så tett som den er, kan ikke reglene på sjøen være så romslige som nå.

Jeg mener fortsatt at promillegrense bør vurderes. Det er selvsagt at vi tar på oss sikkerhetsbeltet når vi setter oss i bilen. Det er liksom ikke bare slik at det skal være montert i bilen. Vi må ha et førerbevis for å kjøre moped, og det er faktisk aldersgrense for å gjøre det. Da synes jeg i hvert fall det er tiltak som bør vurderes.

Så var det godt å høre justisministeren si at det er det lokale politiet som skal passe på sivilbefolkningen. Primært er det politiets oppgave og ikke Kystvaktens. Jeg er glad for å høre at den tjenesten vi her snakker om, ikke skal være mindre i 2007 enn det den var i 2006.

Jeg har bare lyst til en gang til å pirke borti dette med promille. En stor kontroll som ble foretatt på Telemarkskysten i fjor sommer, viste at alle – *alle* – som ble stoppet, hadde promille. 17 av dem hadde en promille på over 0,8. Det syns jeg er et så sterkt signal at jeg håper at justisministeren legger seg det på minne. Han har for så vidt også signalisert at promille er noe av det som han kan tenke seg å vurdere ved en seinere anledning.

Statsråd Knut Storberget [11:09:03]: Når det gjelder den aktiviteten som skjer på sjøen, må vi sette inn akkurat de samme tiltak og gjøre de samme vurderinger som ble tatt opp i den forrige interpellasjonsdebatten, og det er spørsmål om forebygging. Det er faktisk mye bedre at vi klarer å forebygge, enn at det smeller på sjøen. Vi vet at det kan være ganske så alvorlige ulykker med fatale utfall.

Dette er et område som man kanskje har fått inntrykk av nærmest er lovløst. Er man ute på det åpne hav, har man liksom fri flate. Det kan vi ikke tillate. Det er helt avgjørende at vi får satt inn forebyggende tiltak. Politiet vil aldri alene kunne reagere så sterkt at vi får antall ulykker ned mot null, særlig ikke når vi ser den sterke veksten og aktiviteten vi har når det gjelder småbåter. Jeg er glad for at interpellanten fokuserer så klart på dette.

Jeg tror også at politiet vil være de mest sentrale aktørene for nettopp det å kunne drive forebygging. Derfor tror jeg at det arbeidet som nå er gjort med hensyn til båtførerbevis, blir sentralt når Regjeringa nå skal sette seg ned for å se på hva slags tiltak man kan sette i verk. Som jeg sa i mitt hovedinnlegg, har vi dette til vurdering. Det er også naturlig å se på den åpenbare sammenhengen mellom båtkjøring i alkoholpåvirket tilstand og skader på sjøen. Akkurat de samme problemene som vi sliter med på land, sliter vi i kanskje enda større grad med på sjøen. Det er knyttet spesielle tradisjoner til dette. Jeg mener vi kan sette i verk regler, enten det går på promillegrense eller andre tiltak, det være seg informasjonstiltak eller de-

ler av sertifiseringen, som gjør sitt til at vi i hvert fall får en mye større bevissthet rundt denne problemstillingen.

Jeg kan love, som jeg også sa i mitt hovedinnlegg, at de innspill som har kommet fra interpellanten, også når det gjelder spørsmål om rus, skal vi ta med oss når vi nå skal vurdere tiltak.

Ingrid Heggø (A) [11:11:35]: Eg vil gje ros til representanten Gunn Olsen for å setja lys på eit så viktig tema som dette, nemleg tryggleiken til sjøs.

Det eg vil fokusere mest på her, er ei ordning med obligatorisk båtførarsertifikat. Eg ser på dette som eit av dei viktigaste verkemidla for å få ned talet på ulykker til sjøs.

Det har, som det har vore sagt her, skjedd mykje i samfunnet dei siste åra. Før var båtfolket gjerne født og oppvaks med båt. Dei lærde seg å handtere båten frå dei var små. Dei kunne lesa sjøkart. Dei kjende leia ut og inn og visste kvar kvart eit skjær låg, og ikkje minst hadde dei respekt for sjøen og naturkreftene.

Velferdsutviklinga gjer at det no ofte er pengeboka som avgjer kva slags båt vi kjøper, ikkje behovet. Det er pengeboka som styrer kor stor båten skal vera, og kva slags utstyr båten skal ha. Båtane gjer stadig større fart og har stadig større motorar.

Som det har vore sagt her mange gonger, er det langt frå alle som beherskar desse store båtane. Dei kan ikkje eingong bruke utstyret om bord.

Det er to ting eg vil poengtera her. Det er faktisk uvetting køyring vi vil til livs når vi snakkar om obligatorisk sertifikat. Vi vil ikkje påleggje dei med landstadsjollar å ta sertifikat, heller ikkje båtfolket som har ført båt i mange år. Dei må på ein uproblematisk og grei måte kunne få ta eit slikt sertifikat. Men det vi vil til livs, er den råkøyringa mange driv med, gjerne i pappas båt.

Politiet er, som det har vorte sagt her, styrkt i budsjetta. Det er sjølv sagt viktig at politiet brukar tid og ressursar på å tryggja skjergarden både med oppsyn og kontrollar. Budsjettmessig har vi iallfall sett politiet i stand til å ha minst like mange kontrollar denne sommaren som i fjor sommar. Dei bør faktisk òg kunna klara meir.

Til sjøs som til lands er det viktig med ein restriktiv ruspolitikk. Eg er veldig einig i det som er sagt her. Det er òg viktig med eit haldningsskapande arbeid. Eg vil derfor rosa eit klart stortingsfleirtal for å halda oppe den restriktive ruspolitikken som vi faktisk har i Noreg, og så må vi begynna å tenkja meir over konsekvensane dersom det vert fri flyt av alkohol nærmast til alle tider av døgnet.

Det er for meg eit paradoks at vi krev sertifikat for å køyra ein moped med 5 hk på landevegen, medan ein på sjøen kan føra ein båt på opptil 50 fot med f.eks. 200 hk utan sertifikat.

Eg har stor forståing for den problemstillinga som er teken opp her. Eg er glad for at vi den 7. mai fekk den utgreiinga om tryggleiken til sjøs som vi har venta på. Det som er viktig no, er at vi greier å følgja opp med tiltak, og som sagt ser eg på obligatorisk båtsertifikat som eit veldig viktig verktoy her. Eg er derfor glad for det signalet som justisministeren gav, om at vi skal få fortgang i dette arbeidet.

Odd Einar Dørum (V) [11:15:27]: Det er ofte man får gjenvissitt av temaer, og dette er et slikt tema.

Det vanskelige skjæringspunktet i saken er å skjelne mellom alle dem som har båtvett og mestrer båt godt, og dem som ikke gjør det. Selv tror jeg kanskje at en nyttig tilnærming til det er å se på hva slags motorytelse man er ansvarlig for å forholde seg til. Hvis man tenker på den måten, kan man kanskje også få en fornuftig sortering av tiltakene. Noen ganger er det enklere, noen ganger er det mer krevende. Jeg er helt sikker på at den arbeidsgruppen som er nedsatt, fører til at man også vil prøve å få kontroll på det. Veldig ofte tenker vi i standarder, og så bommer vi på det bakenforliggende holdningsarbeidet.

For min del har jeg veldig ofte – jeg er ikke båtfører, men elsker folk som fører sørlandssnekker med Marna motor som sier tokk-tokk – i Blindleia vært vitne til mennesker som disponerer båten sin a) fornuftig b) svært fornuftig og c) oppfører seg som om de kjører bil på gal måte på vann – for å si det på den måten. De ville sikkert ha kjørt bilen helt galt også, og så oppfører de seg med båten som om de kjører bil på vannet. Det som da skjer, er at de egentlig ikke har respekt for elementene. Jeg har lært meg at de som ikke har respekt for elementene, i grunnen oppfører seg som om det ikke er vannet de er i.

Så vet vi at vi har en brytning her: I noen deler av landet vårt har folk fortsatt en dyp respekt for vann, for hav, for sjø. Det sørget f.eks. for at vi berget utrolig mange liv da hurtigbåten «Sleipner» gikk ned for en del år siden. De båtene som berget veldig mange, var ikke bygd for å ta om bord mennesker, men de som mestret disse supplybåtene og de andre båtene, visste hva elementene var, visste hva sjøen var. Så de er motstykket.

Så er spørsmålet hvordan vi på en klok måte kan sørge for å bringe denne kystkulturen over til fritidskulturen og sørge for at den gode fritidskulturen påvirker den andre. Jeg velger å holde innlegget på denne måten fordi statsråden i veldig mange sammenhenger på en åpen måte har sagt at man må finne kloke prosesser for å sørge for at folk får med seg det – skal vi kalle det – vettet som ikke kan kommanderes inn i hodet av noen andre, men som allikevel bør være der.

Med disse ordene signalerer jeg at Venstre også er åpen for ulike tiltak for å forebygge alle former for ulykker på sjøen, men vi er også pragmatiske og ser hvilke tiltak som lykkes. Vi vil gjerne at tiltakene skal være målrettede, slik at vi ikke setter i gang et generelt og stort apparat og så ikke treffer der vi skal treffe. Derfor disse små ord på slutten av denne debatten.

Gunn Olsen (A) [11:18:26]: Jeg vil takke for en fin debatt uten stor strid.

Som representanten Heggø formulerte det, er jo ikke dette for å gjøre det vanskelig for folk. For folk som har kjørt båt i årevis, må man jo kunne vurdere en grei overgang. Det er jo ikke det som er poenget. Poenget er å gjøre det trygt for folk, bevisstgjøre folk om sikkerhet på sjøen, og at vi må ha respekt for sjøen og for folk og hverandre.

Det å sette dette temaet på dagsordenen tror jeg er viktig, fordi det synliggjør at Stortinget faktisk følger med på

utviklingen, både på sjøen og ellers, og at Regjeringen tar ansvar for det. Jeg er veldig glad for at justisministeren har en så åpen tilnærming til de utfordringene vi står overfor.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 6.

Etter at det var ringt til votering, uttalte

presidenten: Stortinget går til votering i sakene nr. 1–4 på dagens kart.

Votering i sak nr. 1

Presidentskapet hadde innstilt:

Som medlemmer av Stortingets ansvarskomisjon for tidsrommet 1. juni 2007 til 1. juni 2013 velges: Erling J. Husabø, Bergen (leder), Siri S. Frigaard, Oslo og Kjellbjørg Lunde, Bergen.

Som medlemmer av Stortingets ansvarskomisjon for tidsrommet 1. juni 2007 til 1. juni 2010 velges Ellen Holager Andenæs, Oslo og Gunnar Larsen, Oslo.

II

Som medlemmer av Riksrettsutvalget for tidsrommet 1. juni 2007 til 1. juni 2013 velges: Wenche Cumming, Finnsnes, Bjarne Mørk-Eidem, Oslo, Eirik Moen Oslo, Jorunn Ringstad, Askvoll, Tor Mikkel Wara, Oslo og Gunhild Øyanger, Agdenes.

Som stedfortredere til Riksrettsutvalget for tidsrommet

1. mars 2007 til 1. mars 2013* velges:

1. Lars Gunnar Lie, Fjell
2. Knut Hanselmann, Askøy
3. Kjell Engebretsen, Drøbak
4. Oddbjørg Ausdal Starrfelt, Bryne

III

Stortingets presidentskap får fullmakt til å fastsette godtgjørelser for medlemmene av Stortingets ansvarskomisjon, for kommisjonens sekretariat og for Riksrettsutvalget.

IV

Det samtykkes i at Stortinget i 2007 kan overskride bevilgningen på kap. 41 post 1 Driftsutgifter for å dekke nødvendige utgifter til Stortingets ansvarskomisjon og Riksrettsutvalget.

V o t e r i n g :

Presidentskapets innstilling ble enstemmig bifalt.

Votering i sak nr. 2

Komiteen hadde innstilt:

I statsbudsjettet for 2007 gjøres følgende endringer:

Kap.	Post	Formål	Kroner
U t g i f t e r			
440		Politidirektoratet – politi- og lensmannsetaten	
	1	Driftsutgifter, <i>kan nyttes under kap. 441 post 1</i> , forhøyes med	2 300 000
		fra kr 7 048 783 000 til kr 7 051 083 000	
441		Oslo Politidistrikt	
	1	Driftsutgifter, <i>kan nyttes under kap. 440, post 1</i> , forhøyes med	9 000 000
		fra kr 1 406 106 000 til kr 1 415 106 000	
634		Arbeidsmarkedstiltak	
	71	Spesielle arbeidsmarkedstiltak, reduseres med	24 000 000
		fra kr 3 662 600 000 til kr 3 638 600 000	
	73	Investeringer i skjermede tiltak, reduseres med	10 000 000
		fra kr 27 000 000 til 17 000 000	
690		Utlendingsdirektoratet	
	1	Driftsutgifter, forhøyes med	82 500 000
		fra kr 416 300 000 til kr 498 800 000	
691		Utlendingsnemnda	
	1	Driftsutgifter, reduseres med	7 000 000
		fra kr 118 500 000 til kr 111 500 000	
	21	Spesielle driftsutgifter, nemndbehandling, forhøyes med	4 100 000
		fra kr 9 100 000 til kr 13 200 000	
2650		Sykepenger	
	74	Refusjon bedriftshelsetjeneste, reduseres med	14 000 000
		fra kr 19 000 000 til kr 5 000 000	

* Skal være 1. juni 2007 til 1. juni 2013, jf. rettelse i Stortingets møte 23. mai, side 3055.

Kap.	Post	Formål	Kroner
I n n t e k t e r			
3440	6	Politidirektoratet- politi- og lensmannsetaten Gebyrer – utlendingssaker, forhøyes med fra kr 75 000 000 til kr 99 800 000	24 800 000

V o t e r i n g :
Komiteens innstilling ble enstemmig bifalt.

at dagens ordning med opphold på humanitært grunnlag faller bort.»

Votering i sak nr. 3

Presidenten: Det blir votert over forslag fra Fremskrittspartiet, oversendt fra Odelstingets møte 15. mai 2007 (jf. Innst. O. nr. 60). Forslaget lyder:

«Stortinget ber Regjeringen utrede og fremme de nødvendige forslag som medfører at Norge i fremtiden skal føre en asylpolitikk der en streng fortolkning av Flyktningskonvensjonen og andre internasjonale konvensjoner Norge er forpliktet av legges til grunn, slik

V o t e r i n g :

Forslaget fra Fremskrittspartiet ble med 81 mot 22 stemmer ikke bifalt.

(Voteringsutskrift kl. 11.27.26)

Votering i sak nr. 4

Komiteen hadde innstilt:

Følgjande personar vert gitt mellombels pensjonar frå statskassa:

Opplysningar om søkjaren				Pensjon			
Nr.	Namn	Alder ved avskjeden (for enkjer og enkjemenn, noverande alder)	Pensjonsansienitet	Vedteke	Brutto	Gitt frå	Merknad
<i>Utanriksdepartementet</i>							
1	Avramovic Dragoslav	65	-	10.01.06	2 864	01.06.05	
2	Gao Jingsheng	60	-	13.02.06	1 500	01.06.06	
3	Wenche Hauschultz	69	-	06.03.06	2 550	01.07.06	
4	Josefina Caripa	62	-	14.03.06	701	01.03.06	
5	Elijah Nyambaka	57	-	19.05.06	401	01.06.06	
6	Elna Margrethe Eger	65	-	24.05.06	2 682	01.08.06	
7	Abera Negasse	44	-	14.06.06	1 120	01.02.06	
8	Mansyur Azharie	60	-	14.06.06	605	01.05.07	
9	Jimenez Marie Angelis Cabas	65	-	14.06.06	963	01.01.07	uførepensjon
10	Santosh Kumar Gosain	60	-	14.06.06	793	01.08.06	
11	Alberto Nicolas Vazquez	63	-	14.07.06	1 514	01.10.06	
12	Neelakandan Somasundam	58	-	21.08.06	1 639	01.08.06	
13	Hira Lal Nagar	60	-	14.12.06	640	01.01.07	
14	Editho Patenio	53	-	14.12.06	1 720	01.09.06	uførepensjon

S a k n r . 7

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling ble enstemmig bifalt.

Presidenten: I sakene nr. 5 og 6 foreligger det ikke noe voteringstema.

Referat

1. (232) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Erna Solberg, Inge Lønning, Sonja Irene Sjøli og Martin Engeset om forslag til lovbestemmelser som gir rett til permisjon og ordninger for inntektssikring i forbindelse med omsorgsoppgaver (Dokument nr. 8:88 (2006–2007))

Enst.: Sendes arbeids- og sosialkomiteen.

2. (233) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Svein Flåtten, Erna Solberg og Olemic Thom-

messen om å øke fradragsbeløpet og utvide ordningen med skattefradrag for gaver til frivillige organisasjoner, til også å omfatte gaver inkludert kontingent i lokale, frivillige organisasjoner (Dokument nr. 8:89 (2006–2007))

3. (234) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Jan Tore Sanner, Børge Brende og Svein Flåtten om å utelate utmarksverdier av elgjakt fra formuesberegningen innenfor områder med etablert ulverevir og høy rovdyrbelastning (Dokument nr. 8:90 (2006–2007))

Enst.: nr. 2 og 3 sendes finanskomiteen.

4. (235) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Carl I. Hagen, Siv Jensen og Harald T. Nesvik om en fremdriftsplan for å sikre en varm, valgfri og

verdig eldreomsorg som skinner (Dokument nr. 8:83 (2006–2007))

Enst.: Sendes helse- og omsorgskomiteen.

5. (236) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Trygve Slagsvold Vedum og Per Olaf Lundteigen om gjennom ny lov å sikre at vann- og avløpsinfrastrukturen forblir heleid av det offentlige i all framtid (Dokument nr. 8:91 (2006–2007))

Enst.: Sendes kommunal- og forvaltningskomiteen, som forelegger sitt utkast til innstilling for energi- og miljøkomiteen til uttalelse før innstilling avgis.

Presidenten: Dermed er dagens kart ferdigbehandlet. Forlanger noen ordet i henhold til forretningsordenes § 37 a før møtet heves? – Møtet er hevet.

Møtet slutt kl. 11.29.
